

РЕШЕНИЕ

№ 4176

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **3291** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. Л. М. с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед с рег. № з-2129/13.02.2013 г. на Директора на СДВР, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” за срок от 3 месеца.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, защото е незаконосъобразна и постановена е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че наказанието е наложено след изтичане на сроковете по чл. 225 от ЗМВР. Инвокирани са доводи, че в оспорения акт не се съдържа разбираемо изложение на фактическите предпоставки дали, възможност на административния орган да упражни дадените му от закона правомощия. Налице са само бланкетни описания, без съответната конкретизация. Посочва се, че в заповедта не става ясно какво е следвало да бъде дължимото поведение на М. и каква организация е следвало да бъде създадена от нея във връзка с изпълнението на заповед рег. № 13113/15.10.2012 г.

По време на проведеното по делото открито заседание Е. М. не се явява. Упълномощеният от нея адвокат Б. поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването в лицето на Директора на СДВР, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на издаването на оспорената заповед Е. Л. М. е заемала длъжността - главен счетоводител на сектор „Финансово осигуряване” при СДВР, главен инспектор, категория „В”.

От приетите по делото доказателства се установява, че началникът на отдел „Оперативен дежурен център” при СДВР е използвал даденото му право по т. 3 от Заповед рег. № Из - 1887/19.07.2011 г. за определяне размерите на допълнителните възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности, условията и реда за тяхното изплащане на държавните служители в МВР и е изготвил предложение рег. № 30800/09.07.2012 г. до директора на СДВР, в което е предложил 80 държавни служители от отдела да се изплаща допълнително месечно възнаграждение в размер на 30 на сто от сумата 140 лева за приемане на спешни повиквания и/или координиране дейността на службите за спешно реагиране на държавни служители при СДВР. Направеното предложение е докладвано в отдел „Човешки ресурси” – СДВР, при което отговарящото за отдел „Оперативен дежурен център” при СДВР длъжностно лице е изготвило проект, а Директорът на СДВР е издал заповед рег. № з - 9507/23.07.2012 г. за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на 80 държавни служители към отдел „Оперативен дежурен център” при СДВР.

При направени в последствие проверки е установено, че 42 от включените в заповедта държавни служители не отговарят на изискванията по точка 1.12., буква А от МЗ рег. № Из - 1887/19.07.2011 г., поради това, че в утвърдените за заеманите от тях длъжности характеристики няма задължения и по тази причина те нямат право на допълнително възнаграждение.

След установяване на погрешно разпореденото плащане е изготвено становище рег. № я 39450/17.09.2012 г., утвърдено от директора на СДВР, в което е направено предложение да бъдат спрени получаваните допълнителни месечни възнаграждения по отношение на 42 държавни служители, неправомерно включени в заповед рег. № з - 9507/23.07.2012 г.

Със заповед рег. № з-13113/15.10.2012 г. Директорът на СДВР е отменил заповед рег. № з - 9507/23.07.2012 г., в частта, касаеща четиридесети и двамата служители, нямащи право на допълнително възнаграждение. В т. 2 от заповедта е разпоредено началникът на сектор „Финансово осигуряване” при СДВР да създаде необходимата организация за възстановяване в пълен размер до края на финансовата 2012 г. на неправомерно изплатените в периода от 23.05.2012 г. до 01.10.2012 г. допълнителни месечни възнаграждения от служителите.

През месец октомври 2012 г. в отдел „Човешки ресурси” са постъпили възражения от служители на СДВР, във връзка с удържани им от трудовете възнаграждения суми. В тази връзка от Е. М., заемаща длъжността „главен счетоводител” е изискано обяснение с покана рег. № 4908 от 25.01.2013 г.

Служителката е депозирила обяснение рег. № 7012 от 06.02.2013 г., прието от директора на СДВР, видно от поставената върху приложения към преписката екземпляр резолюция.

Със справка рег. № 54194/15.12.2012 г., изготвена от ВНД Началник на 02 сектор „Дисциплина, дисциплинарна практика и професионална подготовка” Директорът на

СДВР е уведомен за извършената проверка. В документа е посочено, че главен инспектор Е. Л. М. – главен счетоводител в сектор „Финансово осигуряване” при СДВР, е изпълнила лошо заповед рег. № з - 13113/15.10.2012 г., като не спазила разпоредбата на чл. 272, ал. 1 от Кодекса на труда, поради което на същата следва да бъде наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” на основание чл. 226, ал. 1, т. 3, пр. 2, алт. 2 от ППЗМВР.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител главен инспектор Е. М., поради което е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Е. М. лично на 27.02.2013 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 06.03.2013 г. /вх. № 12940/. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че оспорването е направено в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на разглеждане от компетентния административен съд. По тези съображения жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 226, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР, във връзка с чл. 226, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ППЗМВР и чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, а именно че от държавния служител е извършено нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в лошо изпълнение на заповед и неизпълнение на заповедите и разпорежданията на прекия ръководител.

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди от служители на длъжност „началник на сектор”, приравнените на нея и по-висока - за наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че длъжността Директор на СДВР е по-висока от длъжността „главен счетоводител” в сектор „Финансово осигуряване” при СДВР.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното производство доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за неправилни и необосновани.

Нито в описаната по-горе справка, нито в самата заповед е отразено, по какъв начин оспорващата е следвало да организира възстановяване на неправомерно изплатени в

периода 23.05.2012 г. - 01.10.2012 г. допълнителни месечни възнаграждения на служители от отдел „Оперативен дежурен център”, съгласно заповед рег. № 3 - 13113/15.10.2012 г., за да се приеме, че тази заповед е изпълнена лошо. В хода на съдебното производство също не бяха представени такива доказателства, въпреки изрично дадените от съда указания по реда на чл. 171, ал. 4 от АПК. Не е без значение и обстоятелство, че изпълнението на заповед рег. № 3 - 13113/15.10.2012 г. е било възложено на началника на сектор „Финансово осигуряване” при СДВР, докато М. е заемала длъжността „главен счетоводител” в този сектор.

Дори ако се приеме, че оспорващата е имала определени задължения във връзка с изпълнението на заповедта, направените удръжки от възнагражденията на служителите, без да е получено тяхното съгласие, което е в противоречие с чл. 272, ал. 1 от КТ, би представлявало пропуск в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност или превишаване на правомощията, но не и лошо изпълнение на заповед рег. № 3 - 13113/15.10.2012 г., защото в последната не е регламентирано, какво следва да бъде точно дължимото поведение от страна на държавния служител.

По отношение приетото в оспорената заповед, като извършено от М. нарушение на служебната дисциплина по чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, а именно, че същата не е изпълнила заповед или разпореждане на прекия ръководител, не са изложени никакви фактически предпоставки. При липса на юридически факт, административния орган не може да упражни дадените му от закона правомощия.

С оглед на изложеното съдът намира, че административният орган, при издаването на оспорения акт, е игнорирал прогласения в чл. 7 от АПК, принцип на истинност, според който административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. Поради неустановяването по безспорен и категоричен начин на лошо изпълнение на заповед или неизпълнение на заповеди и разпореждания на прекия ръководител от страна на М., процесната заповед, подлежи на отмяна.

Неосноватени са твърденията за неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство. Изслушването на държавния служител, съгласно чл. 229, ал. 1 от ЗМВР се извършва от дисциплинарно-наказващия орган. В случая не се спори, че М. изобщо не е била изслушвана. По силата на чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР, органът, налагащ наказанието не е длъжен да изслуша служителя, извършил нарушението, ако той е дал писмени обяснения. Както беше посочено, обясненията на оспорващия са приети от Директора на СДВР, като по този начин той се освободил от задължението си да изслуша служителя.

Оспорената заповед е издадена в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 237, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпорежи извършване на проверка. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на допълнителни доказателства при извършената последващата проверка, приключила с изготвянето на справка рег. № 54194 от 15.12.2013 г. От последната дата тече и преклузивния двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при несъществено нарушение на административно-производствените правила, но при несъответствие с

материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноси, предвид изхода на спора и обстоятелството, че оспорващият чрез процесуалния си представител е поискал присъждането им, на същият се дължат такива от бюджета на органа издал оспорения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Л. М. с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед с рег. № з-2129/13.02.2013 г. на Директора на СДВР, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение” за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Е. Л. М. с адрес за призоваване [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева и 10 лева държавна такса за разглеждане на жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..